

Rots in de branding

Er was eens een klein meisje, Nora. Ze was zo licht als een Veertje. Zij was gek op de zee en was behoorlijk eigenwijs. Ze liep altijd ver de zee in, zolang ze maar kon staan. Haar moeder riep haar altijd terug en dan wist Nora dat ze weer veilig naar de kust kon.

En toen, op een dag, kon ze haar moeder niet horen en was ze te ver gelopen. Ze stond met haar kleine voetjes helemaal vast in het zand. Hoe ver ze ook keek, overal was water. Ze leek wel veranderd in een kleine rots en wat ze ook probeerde, ze zat vast. En ze kon roepen en roepen, niemand die haar hoorde.

Langzaam veranderde Nora in een steen, zodat ze beter tegen het klotsende water kon. Het kon haar niet deren, ze had het een beetje opgegeven om nog bij de wereld te komen. Maar de wereld kwam wel naar haar toe. Zij was een echte rots in de branding, hoe klein ze van binnen ook was. Want eigenlijk was ze nog dat hele kleine meisje dat die dag te ver de zee in was gelopen en haar moeder niet meer kon horen roepen.

Die zee beukte maar op haar in, de wereld leek van alles van haar te willen. De grote golven. De brandende zon. En in de loop van de jaren liet de wereld ook allerlei sporen achter op Nora. Schelpen, zeewier, er bleven stukken plastic achter en af en toe sloeg er een bootje stuk op Nora. Ze kon er niets aan doen. Maar soms ook werd ze gebruikt als schuilplaats. Gingen de mensen achter haar liggen, uit de wind, schuilen voor de storm.

Ze was tenslotte de rots in de branding.

Na vele jaren, ze was al dik volwassen, was ze moe en kapot gebeukt en zat ze daar, in die enorme steen. Ze wist dat ze sterk was en ze dacht dat ze de wereld aan kon. En dat ze iedereen kon helpen schuilen, want ze was tenslotte sterk. Maar ze realiseerde zich niet dat die rots een sta in de weg was. Dat ze haar eigen stroomgebied blokkeerde. En dat zette Nora aan het denken.

Hoezo altijd stevig zijn voor anderen? Waarom altijd klaar staan daar midden in de branding, in al dat natuurgeweld? De mensen die hadden geschild gingen uitgerust naar huis en Nora bleef achter. In de storm, de regen en het donker.

Nora bad tot de maan en de maan was blij dat de kleine Nora nu eens haar verlangen uitsprak. De maan had het zo vaak gehoopt, maar Nora bleef daar maar staan in die steen, zonder iets te vragen. Dus de maan zorgde ervoor dat het heel lang eb werd. De mensen merkten het niet eens. Maar Nora wel. Haar steen werd droger en droger. Het plastic waaide weg, het zeewier dat zich al die jaren aan haar rots had vastgekleefd verdroogde en ging mee met de wind. De eerste laag ging er langzaam af. Nora kon weer een beetje ademen.

Ze begon zich een beetje te bewegen. Haar armen, haar benen. Ze wrong zich een steeds grotere ruimte in die steen en begon zich steeds vrijer te voelen. Wat heerlijk! Ze kon om zich heen kijken nu en zag een prachtige straal licht naar binnen schijnen, precies op haar hart. Ze voelde de warmte, legde haar handen op haar hart en omsloot die warmte. Dit was helemaal voor haar.

Ze volgde het licht en vond haar weg naar buiten. Ze knipperde met haar ogen en moest enorm wennen. Het licht, de warmte, het enorme strand dat was ontstaan nu de maan ervoor had gezorgd dat het al heel lang eb was. Het zand was droog, wit en warm, Nora voelde het aan haar voeten.

Ze keek onwennig om zich heen. Geen golven die op haar inbeukten, geen schuilende mensen, geen zeewier dat zich met grote slierten aan haar vastplakte, geen plastic. Alleen Nora, helemaal in haar element. Want ze hoefde niets en dat voelde ze ook helemaal. Ze hoefde gewoon helemaal niets.

Nora zet een paar nog onwennige passen in het zand en gaat op zoek naar de kust. Ze komt dichterbij, ziet de vuurtoren, de huizen. De zon schijnt, kinderen spelen op het strand, ze laten vliegers op. De mensen op het strand zien Nora nu ook en gaan naar haar toe. Eerst bezorgd, maar dan zien ze hoe de kleine Nora is opgeknapt, volwassen geworden, ook al heeft ze door jaren in die steen te hebben geleefd nog steeds dat kleine lijfje.

De mensen vragen aan Nora hoe het gaat, wat ze nodig heeft en ze durft het gewoon te zeggen: Liefde, een knuffel, dat de mensen er voor haar zijn, dat ze haar zorgen kan delen en uit liefde in haar kracht kan gaan staan.

En dan gaan de mensen plotseling opzij en komt er een prachtige dame het strand op lopen. Ze is tenger en klein, donker van huid, heeft mooie lange vlechten. Aan elke hand heeft ze een prachtige dochter. Ze gaat naar Nora toe en Nora wordt helemaal warm van binnen, ze begint ervan te stralen. Ze zegt tegen de dame: "wat ben jij mooi, je straalt helemaal".

En de dame zegt: "Ik ben jou, helemaal zoals je bent. Ik heb jaren op je gewacht, maar jij was liever de rots in de branding. Ik heb me zorgen gemaakt over jou maar kan nu zien hoe je bent opgeknapt, hoe je kunt genieten, voor je zelf kunt kiezen."

De dame opent haar armen en geeft de kleine Nora een grote knuffel. En Nora voelt zich versmelten met deze prachtige vrouw en als vanzelf wordt ze die vrouw en voelt ze haar kracht en vooral haar liefde en warmte. Ze kijkt naar de twee dochters die ze nu zelf aan iedere hand heeft en haar hart stroomt over van liefde.

Ze kijkt nog eens naar de zee, het wordt langzaam vloed, de maan weet dat het werk gedaan is. Het strand vult zich met water, de rots is weg en Nora kan nu zien dat alles gewoon gaat zoals het gaat, zelfs zonder die rots in de branding.

Er komt een glimlach op haar gezicht, een diepe zucht van verrukking.

Het is helemaal goed zo.